

Wieczerza Pańska to nazwa używana od wielu lat na określenie Mszy Świętej. Jest to najstarsza nazwa Eucharystii, używana nawet przez świętego Pawła w Pierwszym Liście do Koryntian: „Tak więc, gdy się zbieracie, nie ma u was spożywania Wieczerzy Pańskiej”.

Nazwa ta została ponownie przypomniana przez Sobór Watykański II, w szczególności w instrukcji o kulcie tajemnicy Eucharystii z 1967 roku. Później weszła do obrzędu Mszy Świętej w momencie Komunii: „Błogosławieni, którzy zostali wezwani na ucztę Pana”.

Mówiąc zatem o Wieczerzy Pańskiej, nie chodzi tutaj o zwykłą kolację czy ucztę, ale o tę wieczerzę Pana już zmartwychwstałego. Jest On żywy, obecny, działający, daje się spożyć i daruje sam siebie jako pokarm dla swoich wiernych.

Zresztą Msza Święta jawi się liturgicznie jako uczta, wieczerza, zastawiony stół, jak pokazują model i schemat Ostatniej Wieczerzy. Tak też nazywa ją Sobór: ucztą paschalną, stołem słowa Bożego, dlatego że na Wieczerzy Pańskiej spożywa się z jednego stołu słowo Boże i Ciało Chrystusa.

Nazwa ta, „Wieczerza Pańska” zawiera w sobie dwa aspekty: pierwszy jest związany z uczestnictwem – należy w niej uczestniczyć aktywnie i w pełni, korzystając z darów, które przygotował Bóg. Ten aspekt podkreśla więź braterstwa i miłości we wspólnocie ludzi wierzących. Drugim aspektem jest ofiarniczy charakter tej uczty. Uświęcony chleb i wino odsyłają nas do ciała wydanego i krwi wylanej, do ofiary Chrystusa, która została dopełniona na krzyżu. Przyjmując więc ciało i krew naszego Pana Jezusa Chrystusa uczestniczymy w ukrzyżowaniu i chwale naszego Pana. Dlatego właśnie Mszę Świętą nazywamy także Wieczerzą Pańską.

Opracowano na podstawie: *Rinaldo Falsini, „Gesty i słowa Mszy Świętej”, Kraków 2021.*